

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έχον παιδίων περιόδικον σύγγραμμα, αληθείς παρῶσιν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ υπό του Οἰκουμένου Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰς προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΠΡΩΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λειτ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Σχολοσκηλασιῶσιν

Περίοδος Β' — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἀπριλίου 1899

Ἔτος 21ον — Ἀριθ. 17

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAUREIS]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 125)

Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐξέφραζε τοιοῦτοτρόπως τὴν γνώμην του περὶ τῆς Κοραλίας, φρονῶν ὅτι αὐτὴ ἔπρεπε νὰ κατέχη τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ ὄλων, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ τὴν κακομεταχειρισθῇ.

Μίαν ἡμέραν περιετόλιξε μὲ τὴν προσάκίδα του τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος, καὶ ἀνασηκώσας αὐτὴν σιγά-σιγά, τὴν ἀπέθεσεν εἰς τοὺς ὤμους του. Τρομάξασα κατ' ἀρχὰς ἡ Κοραλία, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν λαίμων του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Καθησυχάσασα δμως μετ' ὀλίγον καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὰς παλαιὰς τῆς διασκεδάσεις, ἔφησε τὸν ἐλέφαντα νὰ τῆς κάμῃ ἕνα μακρὸν περίπατον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέβησε νὰ τον καθυλιεῖται καθὲς πρωΐ. Ὁ Μπρέκος, πρόθυμος πάντοτε εἰς ὅ,τι ἤδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Ἄστρον, κατεσκεύασεν ἕν εἶδος ἐπιπικίου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ νεάνις ἐκάθητο πλέον ἀνέτως τώρα. Μετ' ὀλίγον ἡ Δίνα ἤλυσσασα ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος. Ὁ Γολιάθ ἐδέχθη προθυμῶς τὴν νέαν ἱππεύτριαν καὶ ἤρχισαν ἔκτοτε ἀτελείωτοι περίπατοι. Ὁ Γεράρδος ἵπκευε καὶ αὐτὸς κάποτε. Ἄλλοτε πάλιν, εἰς τὰς κάλας του στήμας, τὸν πελώριον ζῶον, συλλαμβάνον ἐναλλάξ τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν Δίναν ἀπὸ τὴν μέσῃ, τὰς ἀνεβίβαζεν εἰς τοὺς θαυμασίους χαυλιόδοντάς του, καὶ τὰς περιέφερε, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τῶν μαθόντων. Ἡ θέσις αὐτὴ ἦτο τιμητικὴ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαττε πάντοτε εἰς τὰς δύο νεάνιδας, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ αὐταὶ αἱ Ἰθιαὶ δὲν ἐλάμβανον, ἐὰν δέν τας ἐτοποθέτει ἐκεῖ μόνον του τὸ ζῶον.

Ὁ Μπρέκος, προσφίρων σιγὰ καὶ αὐτὸς βανάνας εἰς τὸν Γολιάθ καὶ ἐπιδαφιλεῖον εἰς αὐτὴν πάντοτε περιπαιχθεῖς, κατώρθωσεν νὰ τον κάμῃ νὰλλάξῃ γνώμην περὶ τῶν μαθόντων. Ὁ νέος ἰσχυρὸς ἔγινε λοιπὸν ἐπίσημος ἱπποκόμος τοῦ δυσκινήτου ζῶου. Καθὲς πρωΐ τὸ ἐξίστριζε, τὸ ἐβουρτῆιζε, τὸ ἐκαμνε περίπατον, καὶ ὅταντις ὁ Γολιάθ κατεδέχτο νὰ τον ὠψήσῃ εἰς τὸν αἶρα, νὰ τον μεταχειρισθῇ δηλαδὴ σκεδὸν ὡς ἕνα λευκόν, — ὁ καλὸς Μπρέκος ἦτο κατενθουσιωμένος.

Ἡ Περίοδικὸν ἐξώδιον τῆς σκηνῆς τοῦ νέου, τὸν εἶδε καθήμενον κατὰ τὴν ... (Σελ. 134, στήλ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΕΠΙΠΡΟΜΗ ΑΛΛΟΦΥΛΩΝ. — Ο ΚΑΛΕΛΑΝ ΚΑΙ Ο ΡΟΥΡΟΥΚΟΣ

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Τρεῖς μῆνες εἶχον ἤδη διαρρέυσῃ ἀπ' οὗτου οἱ πέντε γάλλοι ἐπέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μοσρῶν, καὶ καμμία ἐλπίς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως δὲν ὑπερῶσκειν εἰς τὸν ὄριζόντι. Ὁ Ἄμπρουκος ἔμενεν ἀναίτητος καὶ ἀκαμπτος εἰς ὄλιγας τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀγχιμυλιῶτων του. Ὁ Γεράρδος ἀνέλαβε νὰ τοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ παρουσία των ἦτο ἀνωφελὴς εἰς τὴν φυλὴν, ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ γενναϊόφων καὶ νασήσῃ τοὺς «ξένους» του κατέλθων. Ὁ Ἄμπρουκος ὠψισε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν:

«Καὶ ποῦ θὰ πάτε, δυστυχισμένοι ἄνθρωποι! ἐφώνησε μὲ τὴν ἡ συμπαθείας, ἡ ὁποία μετέγχε καὶ τόνου τινὸς διαταγῆς. Τί θὰ γίνῃ τὸ ἀδύνατον ἕκαίνο Ἄστρον, ἡ Νεκροκὸν ἡ τρυφερά, ἡ Κουέζη, ὁ Μλιζὸν καὶ σὺ ἀκόμη, Βαγιάν μου; Τί θὰ γίνετε, ἐρημοτμέσα εἰς τὸν μεγάλο κόσμον; Θέλετε νὰ σᾶς καταφάγουν τὰ γαρία θηρία; Θέλετε νὰ χαθῆτε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὸν κόπο; Τί σᾶς λείπει ἐδῶ; Δὲν ἔχετε ὠραῖο σπίτι, τὸ καλλίτερον σπίτι τοῦ χωριοῦ, καὶ ἄκου μὲ συναγκάζῃ νὰ σοῦ τὸ εἶπω, δὲν ἔχετε ἀκομή τὴν ὠφελὴν φίλιαν τοῦ παιδιοῦ μου.

— Ἔχετε δικαίον. Ἄναγνωρίζομεν τὰς καλὰς σου διαθέσεις, μὴν ἐπιρ-

βάλλης, 'Αμπρούκος... Άλλά μάς λείπει ή ελευθερία, ή οποία δι' ημάς τους λευκούς είνε άγαθόν άπαραίτητον. Καθώς και άλλοτε σου είπα, ή μόνη μας έπιθυμία είνε να υπάγωμεν να συναντήσωμεν τους συγγενείς μας. Αυτή είνε ή μόνη μας σκέψις. Φαντάσου πόσον θα λυποῦνται να μας νομίζουν χαμένους δια παντός. Κύτταξε τὸ "Α σ τ ρ ο ν, πῶς τήκεται μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ πῶς κλαίει νυχθημερόν. Λυπήσου μας! Ἄφησε μας να φύγωμεν!

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἄμπρούκος κινῶν τὴν κεφαλὴν συλλογισμένος. Γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικὸ σας δὲν εἰμπορῶ νὰ το κάμω. Ἄν εὐρίσκαμε καμμίαν εὐκαιρίαν, κἀνεὶνα παραβάνι ποῦ νὰ πηγαίη πρὸς τὸ Μπάρ-έλ-Καζάκ, δὲν λέγω ὄχι... Δὲν ὑπόσχομαι, ἀλλὰ θὰ ἰδοῦμεν ἐπὶ τέλους... Νὰ σας ἀφήσω ἕμωσιν να φύγετε μόνοι σας, θὰ ἦτον ἀνοησία. Ὁ Μπρέκος σὰς ἀγαπᾷ πόσον πολὺ... Δὲν θὰ μπόρουσε νὰ πεισθῇ.

— Στὸ διάβολο καὶ ὁ Μπρέκος, ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ μάς κρατῇ αἰχμαλώτους! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος παροργισθείς. Καὶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του διὰ νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸν αἴτιον, τὸ ὅποιον ἐκρύπτετο ὑπὸ τοὺς μελιτώδεις λόγους τοῦ Ἄμπρούκου, μὴ θέλων νὰ πιστεύσῃ εἰς τίποτε ἰδιαιτέρα συμφέροντα τῶν φιλοξενούντων αὐτοὺς, καὶ μὴ δυνάμενος ταυτοχρόνως νὰ ποθᾷ τὴν ὑποψίαν φοβερᾶς τινος ὀπισθοβουλίας ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μοερῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μπρέκος, ὁ ὁποῖος εἶχε δεῖξῃ ἀληθῆ λατρείαν πρὸς τοὺς λευκοὺς φίλους του, ἰκέτευε τὸν Γεράρδον νὰ ἐκτελέσουν τὴν μυστικὴν ἱεροτελεσίαν τῆς «Ἀδελφοποιήσεως». Ὁ Γεράρδος συγκατένευσε, προκειμένου δι' αὐτῆς νὰ συναρθῶν ἱεροὶ δεσμοὶ μεταξὺ τῶν.

Ὁ μάγος οὖν, ὁ μάγος τοῦ χωρίου μὲ ἄλλους λόγους, προσεκλήθη. Ἔκαμε καθ' ἀρχάς μικρὰν ἀμυγλὴν εἰς τὸν δεξιὸν βράχιονα ἐκάστου νεοφωτιστοῦ, διὰ νὰ λάβῃ μερικὰς σταγόνας τοῦ αἵματός των, ἀφῆσεν ἔπειτα νὰ στάξουν αἱ σταγόνες αὐταὶ εἰς ἕν ἀγγεῖον περιέχον οἶνον ἀπὸ βανάνας, καὶ ἐφύσησε τρεῖς ἐπὶ τοῦ κράματος αὐτοῦ, ἀπαγγέλλων διάφορα ἐξόρκια. Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Μπρέκος ἔπιαν κατόπιν ἐναλλάξ ἐκ τοῦ συμβολικοῦ αὐτοῦ ποτοῦ. Κατόπιν ὁ μάγος ἤνοιξε μίαν ὀκνὴν εἰς τὸ χῶμα καὶ ἔχυσε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὕγρου, προσφῆρων νέους καθβαλιστικούς λόγους. Οἱ δύο «ἀδελφοὶ» κρατοῦμενοι ἀμοιβαίως, ἀπήγγειλαν κατόπιν τὸν ἕκρον· νὰ εἴνε πιστοὶ πρὸς ἀλλήλους, νὰ ἀλληλοδοξῶνται εἰς πᾶσαν περίστασιν, νὰ μὴ λησμονήσουν ποτὲ ὅτι ἀνέμιξαν τὸ αἷμα των.

Ὅταν ἡ ἱεροτελεστία ἐτελείωσαν, ὁ

Μπρέκος ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν τοῦ μὲ τὰ πλέον παράδοξα πηδήματα.

«Ἄπὸ τῶνα κ' εἰμπορῶ εἰμθα ἐνωμένοι εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον! ἔπανελάμβανεν εἰς τὸν Γεράρδον. Ὅπου καὶ ἂν πᾶς, ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς, ἐνθυμοῦ ὅτι ἔχεις ἕνα ἀδελφὸν καὶ τὸ "Α σ τ ρ ο ν ἕνα φίλον, πιστὸν μέχρι θανάτου. Ἦθελα νὰ σας ἰδῶ νὰ κινδυνεύετε, διὰ νὰ σας ἀποδείξω τὴν ἀφοσίωσίν μου.»

Ὁ καλὸς νέος ἦτο εὐλιχρινῆς εἰς ὅσα ἔλεγεν, ὅπως θαποδειχθῆ ἀπὸ τὰ κατόπι γεγονότα.

Ὁ τέταρτος μὴν τῆς παραδόξου αὐτῆς αἰχμαλωσίας ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, ὅτε μίαν ἡμέραν εἶδαν ἐμφανιζόμενον εἰς τὸ χωρίον ἕνα ὄμιλον ἄλλης φυλῆς, — κρᾶματος Σουδανῶν καὶ Ἀράβων, — φέροντα διαφόρους ἀποσκευὰς φορτωμένους ἐπὶ ζῶων.

Ἦσαν ἀναμφιδόλως ἔμποροι, διότι ἔφερον μαζί τιν ἄνθρωποι ὄψασμάτων καὶ ἄλλα ἀντικείμενα. Ἐξῆτον ὁμιῶς φαίνεται καὶ τόπον διαρκεῶς ἐγκαταστάσεως, διότι ἀφου ἔστησαν τὰς σκηνάς των πλησίον τοῦ δάσους, ἐσκάλισαν μικρὰν ἔκτασιν γῆς, ἔσπειραν διαφόρους σπόρους, καὶ περιέκλεισαν τὸ καλλιεργηθῆν μέρος μ' ἕνα φράκτην.

Ὁ Γεράρδος ὑπέθεσε καθ' ἀρχάς ὅτι θὰ ἦτο κανὲν ἀπὸ τὰ παραβάνια, περὶ τῶν ὁποίων τοῦ εἶχεν ἐμιλήσῃ ὁ Ἄμπρούκος. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ του ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ νὰ τον παρακαλέσῃ, ἐν ἣ περιπτώσει οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐσχόπουν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὰ παράλια ἢ καὶ πρὸς τὸν Νεῖλον ἀκόμη, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς λευκοὺς φίλους του νὰ ἀναχωρήσουν μαζί των. Ὁ Ἄμπρούκος, ἀποστρέφων τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς του, ἀγριώτερος τοῦ συνήθους, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὰς προθέσεις των, καὶ ὅτι τὸ κατὰ κάτω τῆς γραφῆς πιθαὸν νὰ μὴν ἦσαν ἄνθρωποι ἐμπιστοσύνης. Με ἄλλους λόγους ἔδειξεν, ὅτι εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσῃ ὀριστικὴν ἀπάντησιν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀλλοδαπῶν ἦτο Ἄραβ, μὲ λευκὰ βουρνούτζια, ὀνομαζόμενος Χασάν. Ἐπερνοῦσε τὰς ἡμέρας του, κακνίζων πελωρίαν καπνοσύγγα, ἐξηπλωμένος σταυροπόδι ἐπὶ μικροῦ τᾶπητος ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς του. Ὁ ὑπαρχηγὸς — εἶδος ἀπαισίου νάνου, μὲ κτηνώδες πρόσωπον, μὲ τριχωτὸν σῶμα ὡς ἀρκουδας, — ὀνομαζέτο Ρουρούκος καὶ εὐρίσκατο εἰς αἰώνιαν κίνησιν. Οἱ ἄλλοι ἐπέδιδοντο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἢ εἰς διάφορα ἄλλα ἐπαγγέλματα, χωρὶς νὰ δίδουν τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τοὺς Μοερούς.

Πιεζόμενος ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Γεράρδου, ὁ Ἄμπρούκος ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν πιθαῶς ἔμποροι ἐλφραντόδοντος καὶ ἤρ-

χοντο εἰς τὸ Σομαλί διὰ νὰ προμηθεύουν τοιοῦτον.

Ὁ Γεράρδος τὸν παρεκάλεσε νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐνοήσουν, ὅτι ἔπρεπε νὰ σεβασθοῦν τὸν Γολιάθ, ὡς κατοικίδιον ζῶον. Ὁ Ἄμπρούκος εἶχε φαίνεται σκεφθῆν περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, διότι ἔσπευσε νὰπαντήσῃ, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπεδέχετο συζήτησιν. Ἄλλως τε οἱ χαυλιόδοντες τοῦ «πατρὸς τῶν αὐτιῶν» δὲν εἶχον φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὴν τελευταίαν των ἀνάπτυξιν, καὶ ἐχρειάζοντο ἀρκετὰ ἔτη διὰ νὰ ποκῆσουν ὅλην των τὴν ἀξίαν.

Ὁ Ἄμπρούκος προσεποιεῖτο, ὅτι ἤδι-ἀφορεῖ ἐντελῶς διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ξένων αὐτῶν πλησίον τοῦ χωρίου του, καὶ ἀπεκρίνετο ἀδιαφόρως εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Γεράρδου, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον κἂν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ ὡς νὰ μὴν εἶχε καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν πρὸς αὐτοὺς.

Ἐν τούτοις ὁ νέος Παρισινός, μεταβάς μίαν ἔσπεραν νὰ καθῆσθαι πλησίον τοῦ δάσους, ὑπὸ τὸ σεληνόφως, ἀνεκάλυψε τὸν Ἄμπρούκον συνομιλοῦντα ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ Ρουρούκου, εἰς τὸν τόπον τοῦ καταυλισμοῦ τῶν ξένων. Τὸ μυστήριον αὐτὸ καὶ αἱ ψευδολογίαι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σομαλήδων ἦσαν προφανῶς πολὺ ὑποπτα. Ἄλλὰ τί ἤδύνατο νὰ πράξῃ; Ὁ Γεράρδος δὲν εὗρεν ἄλλα καλλίτερον μέσον, ἀπὸ τὸ νὰ προσπαθήσῃ νὰ συνδέσῃ ὁ ἴδιος σχέσεις μὲ τὸν Ρουρούκον.

Τὴν ἐπαύριον, περιδιαβάζων ἐξωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ νάνου, τὸν εἶδε καθήμενον κατὰ γῆς καὶ ἐπιμελούμενον μὲ ἀφοσίωσιν ὠραιότατον εὐρωπαϊκὸν ὄπλον. Ἐκπληκτος πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ, ὁ Γεράρδος ἐσταμάτησε.

— Ἐχεις μίαν ὠραία καραμπίνα, εἶπε μὲ ὑποχρεωτικὸν ὄφρος. Ἐχεις ὅμως καὶ τὰ ἄλλα ἀναγκαῖα;

— Ἐχω, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ Ρουρούκος.

— Ἐχουν καὶ οἱ σύντροφοί σου τὰ ἴδια;

— Ἐχουν.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τα πήρατε;

— Ἀπὸ κεῖ, εἶπεν ὁ νάνος, δεικνύων μὲ τὸν ἀντίχειρα ὀπισθὲν του, πρὸς νότον.

— Γνωρίζεις νὰ το μεταχειρισθῆς;

— Βέβαια γνωρίζω. Θέλεις νὰ ἰδῆς;

Ἀνεσurreν ἀπὸ τὴν ζώνην του ἕν φυσιγγιον, τὸ ὅποιον ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν ὑποδοχέα τοῦ ὄπλου, τὸ ἐκλείσε κατόπιν, τὸ ἐστήριξεν εἰς τὸν ὄμιόν του, καὶ χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ σχεδόν, ἐρόνευσεν ἕν ὑποκύννον πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐπετοῦσεν ἀμέριμον ἐκὰτὸν βήματα μακρὰν.

«Βλέπεις;» εἶπεν ὁ Ρουρούκος ὑπερηφάνως, καὶ μειδιάσας πάλιν ἀπαισίως ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του. Ὁ Γεράρ-

δος προσεπάθησε νὰ συνεχίσῃ τὴν συνομιλίαν, ἀλλὰ τοῦ νάνου μὴ δίδοντος ἀπάντησιν εἰς τοὺς λόγους του, ἦναγκάσθη νὰποσυρθῆ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκληροφορήθη, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχον πυροβόλα ὄπλα, αἱ προθέσεις των τοῦ ἐφάνησαν πλέον ὑποπτοὶ ἀκόμη, καὶ ἐπίεσθη σχεδόν ὅτι κάποια συνωμοσία ἐτεκταίνετο μεταξὺ τοῦ Ἄμπρούκου καὶ τοῦ Ρουρούκου.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΑΘΩΣ σὰς ὑπεσχέθη, — καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, μολοντί, ἐξ αἰτίας τῆς Ἐλπίδος, παρήλθεν ἀρκετὸς καιρὸς, — σήμερον θὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζί τὸ Νομισματικὸν Μοῦσεϊον.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, ἡ σπουδαία καὶ πολυτίμητος αὕτη συλλογὴ ἐφυλάσσετο, ἀρκετὰ ἀμελῶς, ἐντὸς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐνας διχθῆτος λωποδύτης ἐσφισίθη μίαν φορὰν νὰ τὴν κλέψῃ. Καὶ το κατώρθωσεν. Ἐκρύβθη μέσα ἀπὸ τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα ἔθραυσε τὰ ἐριμάρια, ἐπῆρε τὰ καλλίτερα καὶ σπουδαιότερα νομίσματα, — εὐτυχῶς δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τα πάρῃ ὅλα, — ἄνοιξε τὸ παράθυρον, κατήλθε διὰ τοῦ ἀγωγοῦ ἐνὸς ἀλεξικεραύνου, καὶ ὤχετο ἀπῶν... εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ ἐπώλησε τὰ κλοπιμαῖα εἰς ἕν μέγα Κατάστημα Ἀρχαιοτήτων ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ κλεψιμανία του δὲν εἶχεν ὄρια, ἐσκέφθη νὰ τα κλέψῃ ἐκ νέου καὶ ἀπὸ τὸ Παρισινὸν Κατάστημα! Ὁ κλέπτης καὶ ὁ ψεύστης μίαν ἡμέραν χαίρεται! λέγει ἡ ἀψευδῆς παροιμία. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ λωποδύτης μας ἀνεκαλύφθη, συνελήφθη, ἐδικάσθη, κατεδικάσθη καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου, νομίζω, μένει μέχρι σήμερον...

Μία ἄλλη παροιμία λέγει: «Οὐδὲν κακὸν ἀμικτὸν καλοῦ.» Ἡ λωποδυσία ἐκείνη, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἐβλάψε τὴν νομισματικὴν συλλογὴν, ἀφ' ἑτέρου ὅμως τὴν ὠφέλησε διότι ἀπὸ τότε ἐλήφθησαν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ παρεδόθη εἰς τὴν διεύθυνσιν εἰδικῶν νομισματολόγων ἐπιστήμονος, καὶ ἐφυλάχθη καλῶς, καὶ κατετάχθη, καὶ ἐπλουτίσθη, καὶ διοργανώθη, καὶ ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἔγινε ἕσωστον πλέον καὶ πᾶσι Νομισματολογικῶν Μουσείων, — ἐν τῶν

πλουσιωτέρων καὶ σπουδαιωτέρων ἐξ ὧν ὑπάρχουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τώρα, ὁ διερχόμενος τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν πτέρυγα τῆς Ἀκαδημίας, θὰ ἴδῃ μερικὰ παράθυρα φωτισμένα. Τὸ ἡλεκτρικὸν καίει πάντοτε, διὰ νὰ εἰμπορῇ ὁ ἐξωθεν φυλάσων φρουρὸς, νὰ βλέπῃ εἰς οἰανδήποτε στιγμὴν τί γίνεταί μέσα. Καὶ ὁ λωποδύτης, ὁ ὁποῖος θὰ σοφισθῇ νὰ εἰμπορευθῇ κλοπιμαῖα νομίσματα, ἂν τολμᾷ τώρα, ὡς πλησίασῃ...

Ἀνερχόμεθα τὴν κλίμακα τῆς Ἀκαδημίας καὶ φθάνομεν ὑπὸ τὸ περιστύλιον. Δεξιᾷ ἀνοίγεται ἕνας διάδρομος, ὁ ὁποῖος ἐνώνει τὸ κύριον οἰκοδόμημα μὲ τὸ περικτερον. Εἰς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου, μία θύρα ὁ κλητῆρ τοῦ Μουσείου ἀνοίγει τὸ βαρὺ θυρόφυλλον καὶ ἰδοῦ, εὐρισκόμεθα ἀμέσως εἰς τὴν κυρίαν αἴθουσαν. Εἶνε εὐρεῖα καὶ καταφώτιστος. Γύρω εἰς τοὺς τοίχους, ἐριμάρια ὑψηλὰ μὲ μικρὰ μικρὰ σαρταράκια, γεμάτα νομίσματα. Εἰς τὸ μέσον ἄλλη ἀπέραντος σειρά ἀπὸ ἐριμάρια χαμηλά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὅμως ὑπάρχουν μακρὰι ὑαλοφρακτοὶ προθήκαι. Εἰς τὰς προθήκας ταύτας εἶνε ἐκτεθειμένα πρὸς κοινήν θέαν τὰ νομίσματα καὶ τὰ νομισματοσημαῖα ὅχι ὅλα βέβαια, ὅσα ἔχει τὸ Μοῦσεϊον, ἀλλὰ μία συλλογὴ ἐξ ὧν τῶν εἰδῶν καὶ τῶν ἐποχῶν, ἀρκετὰ πλούσια, ἰκανὴ νὰ δώσῃ μίαν ἰδέαν ἐκ πρώτης ὄψεως εἰς τὸν ἐπισκέπτην περὶ τοῦ πλοῦτος τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου θησαυροῦ. Καὶ δὲν χορταίνεις πλέον νὰ βλέπῃς ἐκεῖ καὶ νὰ θαυμάζῃς νομίσματα ἀρχαία, πάσης χώρας καὶ πάσης ἐποχῆς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν μεσαιωνικῶν, ἀπὸ τῶν ἀθηναϊκῶν μέχρι τῶν ρωμαϊκῶν καὶ τῶν βυζαντινῶν, παντὸς χρώματος καὶ σχήματος, γαλκᾶ, ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κυκλικᾶ, ἐλλειψοειδῆ, ἀκανόνιστα, μὲ προτομὰς θεῶν, ἡρώων, βασιλέων, αὐτοκρατόρων, μ' ἐμβλήματα ποικίλα καὶ παράξενα, μὲ Ἀθηνᾶς, μὲ Ἀλεξάνδρους, μὲ Ἡτολεμαίους, μὲ Κλεοπάτρας, μὲ Κωνσταντίους, μὲ γλαῦκας, μὲ τρίποδας, μὲ ἀρματα, μὲ τρίηρεις, μὲ ἡλίους, — ἄλλα θαυμά καὶ ἐσθαρμένα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν αἰώνων, ἀλλὰ στιλπνότατα καὶ ἀνέσφατα, ὡς νὰ ἐξῆλθον χθὲς μόλις ἐκ τοῦ νομισματοκοκείου! Καὶ πόσον κινεῖται ἡ σκέψις πρὸ τῆς θέας ἐκείνης, καὶ πῶς παρελαύνουν πρὸ τῆς ἐκστατικῆς φαντασίας οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ καὶ οἱ παρωχημένοι χρόνοι! Νομίζεις ὅτι δὴ ἡ Ἰστορία ἀναζητῇ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου!

Ἐπάρχει καὶ μία δευτέρα αἴθουσα. Εἶνε τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐφόρου. Πολλὰ τράπεζαι ἐργασίας προτομαῖ μία μεγάλη βιβλιοθήκη, γεμάτη ἀπὸ νομισματολογικὰ συγγράμματα καὶ περιοδικὰ θῆκαι καὶ ἐριμάρια γεμάτα νομίσματα.

Τώρα πρέπει νὰ σας συστήσω τὸν Ἐφόρον. Εἶνε ὁ κ. Ἰωάννης Σβορώνος. Δὲν εἶνε μόνον ὁ πρῶτος νομισματολόγος τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ διακρίνεται καὶ μεταξὺ τῶν πρῶτων ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης. Ἐξέδωκε πλείστα καὶ σπουδαῖα συγγράμματα μέχρι τοῦδε, καὶ ἡ γνώμη του εἰς ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ εἰς τὴν νομισματικὴν, ἔχει κύρος μέγα. Εἰς τὸν Σβορώνον ὀφείλεται ἡ ἀκμὴ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, καὶ αἱ ἐργασίαι τοῦ σοφοῦ τούτου ἀποτελοῦν ἤδη μίαν δόξαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Καὶ ὅμως εἶνε ἀκόμη νέος, νεώτατος. Φαγτασθήτε, ὅτι ὅταν ἐξεδέθη τὸ πρῶτον ἡ «Διάπλασις» ἦτο παιδίον εἰς τὴν ἡλικίαν σας. Ἐπῆρξεν εἰς ἕκ τῶν πρῶτων τῆς συνδρομητῶν, καὶ ὅπως μοὶ ἔλεγεν ὁ ἴδιος, τίποτε δὲν ἀνεγίνωσκεν ἐμπαιθέστερον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν «Διάπλαιν» — «Καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ τε πῶς ἔπρεπε νὰ κάμω πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια θὰ ἐκάμνω ἰσως διαφορικᾶ, ἂν δὲν εἶχα τὴν «Διάπλαιν»» εἶνε αἱ ἰδιαίτεροι λέξεις. Σὰς εἶπα, ὅτι ὁ Σβορώνος εἶνε μία δόξα διὰ τὴν Ἑλλάδα. Θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι εἶνε καὶ μία δόξα διὰ τὴν Διάπλαιν.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

Μικρὰ Κωμῆδία

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ } ἀδελφάκια 10—11 ἐτῶν.
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ }
ΚΩΣΤΗΣ, ἀδελφὸς των, ὄλιγον μεγαλύτερος.
[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μὲ θύραν εἰς τὸ βέθος.]

ΣΚΗΝΗ Α'

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, μόνος.

Δὲν ἔχετε ἰδέα πῶς μὰρέσουν τὰ γλυκίσματα!... Καλὸς εἶνε κάπου-κάπου καὶ ἡ ξυλιές, — δὲν σας λέγω! — ἀλλὰ νὰ σας ἐξομολογηθῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, προτιμῶ τὰ γλυκίσματα, καὶ προπᾶντων τὰ κ ὀ κ, Ἄχ, ἐκείνη ἡ σοκολάτα ἀπὸ πάνω, ἐκείνη ἡ κρέμα ἔστῃ μέση, καὶ ἐκείνο τὸ παντεσπάνι ἀπὸ κάτω, κάνουν καὶ τὰ τρία μίαν ἀρμονίαν ποῦ με τρελαίνει!... Νὰ, τώρα ποῦ με βλέπετε ἔτσι χαρούμενο, ἕνα κ ὀ κ περιμένω... Ἔσπετα τὸν ἀδελφὸ μου τὸ Δημητράκη νὰ το ἀγοράσῃ, ἔδω δίπλα ἔστὸ Λαχαροπλαστεῖο, μὲ τὰ τριάντα λεπτά που εἶχαμε μαζεύσῃ ἔστων κουμπάρᾶ μας. Ἐκεῖνος ἤθελε κάστα φιστίκι! ἀλλὰ ἐγὼ ἐπέμενα γιὰ κ ὀ κ. Καὶ ἡ γνώμη μου ἐνίκησε. Καὶ τώρα θὰ το φέρῃ, θὰ το μοιράσομε, σὰν καλὰ ἀδελφάκια, καὶ... θὰ το φάμε. Τί χαρὰ! (Χοροπηδᾷ.) Ἄχ! πότε νὰ μεγαλώσω νὰ γίνω... Λαχαροπλάστης! Αὐτὸ εἶνε ἐπαγγελ-

μα!... 'Αλλά κάποιος έρχεται. Έχει χάσει να είναι η 'Ανθή και να γυρεύει μερτικό!... Έμπρός!!

ΣΚΗΝΗ Β'

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (βλέπων τον Δημητράκη εισερχόμενον με το γλυκίσμα.) 'Α, καλό 'εστον! 'Εσύ είσαι; 'Ελα λοιπόν. Φέρ' το, φέρ' το!
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ Πέρ' το και κόψε μου το μισό. 'Ελα!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΠΕΙΝΟΝ ΙΟΝ

Βραβεύθην εις τον 54ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων (Τῆς 'Διάπασιν' τοῦ 1898, σελ. 318.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναι' κόψε το.
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Στάσου. (Κόπτει το κόκ εις δύο τεμάχια, αλλά με δάκρυ του τὰς προσπάθειάς, τὰ τεμάχια εἶνε ἄνισα.)
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δέν το ελοφες ἴστα' τὸ ἕνα κομμάτι εἶνε μεγαλύτερο. . . 'Ε, και τώρα ποῖδ θά μου δώσης ἑμένα;
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Οὐ, καίμενε και σύ, δέν βαρύνεσαι! 'Η σπουδαία διαφορά, βλέπεις! Νά, πάρε. (Τοῦ δίδει τὸ μικρότερον κομμάτι.)
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Τί, τὸ μικρότερο ἑμένα; Δέν το θέλω!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ναι.
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναι, ναι.
ΚΩΣΤΗΣ. — Λοιπόν, ἀφ' οὗ δέν συμβιβάζεσθε σάν ἀδελφία, θά κριθῆτε σάν ξῆνοι. Καθένας πρέπει νά πάρη τὸ ἴδιον ποσὸν γλυκίσματος. Και διά νά το ἐξακριβώσωμεν αὐτό, πρέπει νά ζυγίσωμεν τὰ κομμάτια. (πρὸς τὸν 'Αντωνάκη.) Δόσε μου ἐδῶ τὸ μῆλον τῆς ἑριδος. . . ἔ, λάθος! τὸ κόκ ἤθελα νά 'πῶ. . . (λαμβάνει τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος.) Σὺ, Δημητράκη, τρέξε 'στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπά και φέρε μου γρήγορα τὴ μικρὴ ζυγαριά, ποῦ ζυγίζει τὰ γράμματα.
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ἐξερχόμενος μετὰ προθυμίας). Νά φέρω και τὰ γραμμαρία;
ΚΩΣΤΗΣ. 'Οχι, δέν χρειάζονται.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΚΩΣΤΗΣ, ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ.
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. 'Α, Κωστή μου! δέν ξεύρεις πῶς μάρέσει τὸ κόκ. (Τροσερῶς.) Κωστάκη μου! . . . 'Αν ἔκανες καμμία μικρὴ κατηργαρία, νά πάρω ἐγὼ τὸ περισσότερο. . . θά σου ἔδωκα τὸ μισό!

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΟΙ ΑΝΘ ΚΑΙ ΚΩΣΤΗΣ
ΚΩΣΤΗΣ (εἰσερχόμενος). Ποῖδς γυρεύει δικαιοσύνη;
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του και προχωρῶν πρὸς αὐτόν.) 'Εγὼ! Νά, ἄκουσε, Κωστή, ἀγοράσαμε μαζί με τὸν 'Αντωνάκη ἕνα κόκ, και 'στὸ μοίρασμα ἐπάνω ἐμαλώσαμε, γιατί μου δίνει τὸ μικρότερο κομμάτι.
ΚΩΣΤΗΣ. Ποῦ εἶνε;
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. (Παρουσιάζων τὰ κομμάτια.) Ψέμματα! Και τὰ δύο κομμάτια εἶνε ὅμοια. Τὸ δικό μου φαίνεται μονάχα μεγαλύτερο, μὰ δέν εἶνε.
ΚΩΣΤΗΣ. (Ἐθετάζων τὰ τεμάχια.) Δέν το πιστεύω. 'Αλλά τελοςπάντων. . . ἀδελφία εἶσθε. Δέν πρέπει νά μαλόνετε 'στὴ μοίρασιά. 'Ο ἕνας πρέπει νά ὑποχωρήσῃ 'στὸν ἄλλον. . .
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Οχι, δικαιοσύνη! 'Εγὼ τώρα ποῦ ἦλθε ὁ Κωστής, δέν παραδέχομαι οὔτε τὸ μεγαλύτερο κομμάτι. Θά τα βάλωμε κάτω και θά γίνη καινούργια μοίρασιά. Τὰ ἴδια λεπτὰ ἔδωσε ὁ καθένας, τὸ ἴδιο κομμάτι θά φάγη! . . .
ΚΩΣΤΗΣ. Νά δικαίος ἄνθρωπος. Ὑποχωρεῖς, 'Αντωνάκη;
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. 'Οχι!

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 117)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ὑποχωρῶ!
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα, βρε ἀδελφέ!
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα! φθάνει!
ΚΩΣΤΗΣ. — Τί ὄραθι κόκ! (Ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς τὰς διαμαρτυρίας. Οἱ μικροὶ ἐπιβάλλουν χεῖρας διὰ νά τον ἐμποδίσουν.)
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τὸ γλυκίσμά μου!
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τὸ γλυκίσμά μου!
ΚΩΣΤΗΣ. (Ὑπερασπίζων τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος και ἀπαθῶν τοὺς μικροὺς.) Πῶς; ἀφήσατε τὰς θέσεις σας; Θέλετε νά ἐπηρεάσετε τὴν Δικαιοσύνην;
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί δικαιοσύνη ποῦ το ἔφαγες ὅλο;! Δόσε μας τὰ κομμάτια μας!
ΚΩΣΤΗΣ. Μὰ ποῦ εἶνε ἀκόμη ἄνισα, μπρὲ παιδιά;
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Ας εἶνε! ἑμένα δόσε μου τὸ μικρότερο.
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Ας εἶνε! δέν πειράζει! τὸ μικρότερο!

τῶ φιλοφροσύνης' ἀλλὰ μόλις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνήν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἕν κάθισμα και ἀνελύθη εἰς δάκρυα.
— Θάρρος, φίλε μου, εἶπεν ὁ Παλουάκος. Τὸ πᾶν δέν.
— 'Εχάθη, συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης. Τὸ γνωρίζω καλά, ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶνε πολλὸ σοβαρά. Ποῖος ἤξευρε ποῦ εἴμποροῦν νά φθάσουν οἱ κατηραμένοι αὐτοὶ Ἴσπανοί. Εἶδες δά' ἐτὸ ταξίδι μας τί σκληροὶ ἄνθρωποι ποῦ εἶνε!

Ὁ Παλουάκος ἐρρίκισεν, ἀναμνηθεὶς ἄ Καλά. . . νά τοὺς τουφεκίσουν!
ὡς δνεῖρον τὸ δένδρον με τοὺς κρεμασμένους ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον συνήγησαν εἰς τὰ στενὸν τῶν Πυρηνάτων.
— 'Επὶ τέλους, εἶπεν ὁ Σαιν Ροκαντέν, σπογγίζων τὰ δάκρυα του, δέν πρέπει και νά πελεπιζώμεθα.
— Καθόλου. Πρέπει μάλιστα νά. . .
— Νά τραβήξωμεν ἔμπρός.
— Πῶς;
— Βέβαια, ἀφοῦ μόνον ἡμεῖς εἴμποροῦμεν νά σπεύσωμεν πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.
— 'Αλλά. . .
— 'Ήσυχασε, δέν θά πάμε 'στὰ τυφλά. Βοῦρου μαζί μου και μὴ σε μέλη.
— Νομίζεις ὅτι ἡ παρουσία μου θά. . .
— Εἶνε ἀναγκαῖα; Βέβαια. Δέν εἴμπορῶ νά εἶρω πιστότερον σύντροπον.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Κυβερνήτη σάν δέν ἔχη τὸ καρδί εἰς πέφτει με γαλήνη σάν καθρέφτη.
Και ὁ ἄνθρωπος που τρέχει δίχως νοῦ και δίχως σκέψη — ὁ καθεὶς ἄς με πιστέψη —
Και 'ετὸ σπῆτι του ἄν κλεισθῆ χωρίς ἄλλο θά χαθῆ!

I. Γ. ΠΑΝΝΟΥΚΟΣ

ποδαμάστριαν — ή Κόρη τῶν Βουνοῦ με τὴν Στρατηγεμένην Σοφίαν. Μαρίας Λεβίδου, Ἀδραν τῶν Βουνοῦ καὶ Σοφὸν Πιττακῶν — ή Λοιουμένη Ἐλάτῃ με τὴν Ἐυφροσύνην Κερυφίτου καὶ Πόλην Κλεμέντου — ή Φαρμάκου με τὸν Τραχαγευσιππουλον, Ροδοστεφανωμένην Ἀγγὴν, Ἄσε με κάτω Ἀρχιζέλιον καὶ Γόδιον — ή Δημ. Ἐ Δίπλα με τὸ Ἄρθος τῶν Παρνασσῶν, Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Φιλοθάνατον, Μολόρδον, καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ή Κόρη τῆς Θαλάσσης με τὴν Ἐλαίαν τῆς Λεοκάδος, Λιμνοθάλασσαν τῶν Μεσολλογγίου καὶ Φροῦρον τῆς Κερκύρας — ή Ζήτης με Ἐνα Λιουτάκι, Χωτοπούλαν, Λαοκλήν Μαργαρίταν, καὶ Μαυρίαν τῆς Χίου — ή Ναυτοπούλα τῆς Ἀδρόου με τὴν Ἐλένην Κομικτὴν καὶ Ἐλλάων Γέρυξεν — ή Ναύαρχος Σόμφωρ με τὸν Ἀστέρα τῶν Βέγα, Ἀρχιζέλιον καὶ Ναυτοκούλαν — ή Στρατηγὸς Ἀντίθας με τὸν Φίλανθον καὶ Στρατηγὸν Ρίο δὲλ Κουτεντέ, — ή Γίος τῆς Νουκὸς με τὸ Ἀρχαθὸν, Ἰωάννην Ἀρχα, Κατὴν Μεγαρέως καὶ Ἰουλιανὸν Ζάντου — ή Ζακίτις με τὸν Ποιητὸν Δαίμονα, Μικρὸν Διάβολον, Βοσκοπούλαν τῆς Ἰθῆς καὶ Λουλοῦδὸν τῶν Βουνοῦ — ή Τσοῦχηρα με τὸν Μενουσιόδην Πάτροκλον — ή Λοιουμένην Λενδρακί με τὴν Ἐλληνικὴν Θάλασσαν καὶ Φερωσὴν Βαρκοῦλαν — ή Ποιητὸν Πνεύμα με τὸν Ζωγράφον Μεσαλίω, Ταρταρίον τῆς Ταρσκόνης, Χρυσὸν Βέλος, Πηνιὸν τῆς Ἐρήμων [ΕΕ] καὶ Ἀρχιζέλιον — ή Σκαριδάκι με τὸν Ν. Δεκαθάλλαν, Ἐθνικὸν Ἰμνον. Σκῆπτρον τῶν Δοκ, Μαυρολίλικα καὶ Ταταγραίαν Κίρην — ή Ἐλαφρὰ Ἀκασος με τὴν Ἀδραν τῶν Βουνοῦ, Μή με οκαλίτη, Ζορολαμανδία καὶ Γουλιανὸν Βραδάν — ή Ἀνθεμὸς με τὴν Κωαρόλενον Σημαίαν — ή Ἀρχιμουσιλιακας με τὸ Ἰσοπερὸς Ἄουτ. Ναυτοπούλαν καὶ Ἀρτατόν — ή Ἐρθερά Θάλασσα με τὸν Πιό-Παφ, Πιχ-Πιχ καὶ Ἀρρωδοῦλον Ἀπόλλωνα — ή Θεατίνης με τὸν Κόρον, Ναυτοπούλαν, Ἐλληνικὴν Θάλασσαν, Ἐυφροσύνη καὶ Νεαράν Φιλόσοφον — ή Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας με τὸ Πιχ-Πιχ, Βουπίδα, Κόρον τῶν Πηλίου καὶ Λεοκάδων Ἀγγέλον — ή Δημητρίος Πανδῆτος με τὴν Ναυτοπούλαν, Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας, Ἀγγοραλογώτατον, Καταρίαν καὶ Ναυοικῶν Δαμάσκου — ή Ἐξήριστος Ἐλληνίς με τὴν Ἐλαφρὸν Ἀκασον, Ροδῆτον Γουσιόρδον καὶ Ἐσκιτὴν Πρωίαν — ή Θεραπεινὸς τῶν Μουσῶν με τὸν Τῖον τῆς Νουκὸς καὶ Διοκον τῶν Ἠλίου — ή Σφιγξ τῶν Θηδῶν με τὴν Κυματίουσαν Θάλασσαν καὶ Ἀρδιομένην Μενεξέρ — ή Ἀστὴρ τῶν Πόντου με τὸ Ἐλληνικὸν Διόσημα, Πάλλουσαν Καρδίαν, Τῖον τῶν Πηλίου καὶ Ἀρχιζέλιον.

*Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλιον: στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Σιδηρῶν Κράνος (ἔστειλα) Τάγκαλον [Ε] (δ' x. Παιδων σ' εὐχαρισεῖ πολὺ διὰ τὴν φράσιν καὶ ἐνδουσιωδὴ ἐπιστολήν σου) Ἄχολο Περιστεράκι (ἐκεῖνο τὸ φθόκουσετ' ἐσημειαν εἰς προσεχῆς φύλλον καὶ εἶδες βίβαια τώρα, διὲ ή γνώμη σου δὲν ἦτο ή σωτηρία) Θεραπεινὸς τῶν Μουσῶν (ἐλήθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς με δισκοῦδασε πολὺ ή διήγησί σου) Ἀμείμιον Παῖδα (τί κρῖμα που δὲν ἔχω σημερον ἕπον δι' Ἀσπασμοῦς!) Θεοφίλον Ὀκαμουόσολον (εὐχαριστῶ θερμὰ διὰ τὸ ἐσοπάθωκα) Μυστικὴν Φωτὴν (ἔγω ἔμωσ θέλω νὰ μου γράψῃ συχνὰ) Νικητήριον Δάφνην (πολὺ μου ἤρσαν ή ἐπιστολή σου ἔχεις δια τὰ προσόντα διὰ νὰ γίνῃς

φίλη μου στενή) Φρόνιμον (πῶς σου ἐφάνη ὁ Πράσας; ὠραία τὰ Παιδικὰ Πνευμάτῃ σου) Χ. Φάρρον (ἔστειλα Ἰον καὶ Ἰον τέρων) Χρυσόπερον Ἐλλίδα (ὠραία ὁ περιπάτις σου) κερμέντο τὰς ἐκ τῶν φυλλοδίων ἐντυπώσεις σου) Ἀδραν Κούππου (ἔστειλασσαν τὴν 16 Μαρτίου ὅσατα θὰ τα ἔλαβες ἤδη) Δημόσιδα Βόλον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσοπάθωκα) Κολοκυθόσπορον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσοπάθωκα πρὸς τὸν Λευκὸν Κόρακα τὰ εἶχα στείλη δια ἐν τάξει, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τα ἔλαβε) Ἐλένην Χ. Μητσιάδου (ἔστειλα ἐκ νέου) Γαρουφαλίτσαν (σοῦ ἔστειλα γρηγορα, διότι τὰ κερμένον) Ἡλεκτρικὸν Φῶς (ἔστειλα) Βασίλισσαν Σηροβίαν, Ζωγράφον Μεσαλίω, Σαῦρον Ἰωσηφίδον (ἔστειλα) Ταῦρῆτον (δίτις εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος πολλοί, καὶ χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ κριθῶν) Βασίλεια τῶν Ὁρέων, Καταρίαν, Ἀσκληπιάδην, Δημήτριον Πανοῦστον (τοῦ εὐχομαι ταχεῖαν καὶ ἐντελὴν θεραπείαν) Ἰωάννην Μαυθαίου (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γραμμάταν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ) Ἄρατον, Ταρταρίον τῆς Ταρσκόνης (δὲν εἰκομῶ νὰ σου ὑποσχεθῶ τίποτε· αὐτὸ, βίβλιος, γίνεται σπανιώτατα, καὶ ἀρριθάλω ἂν θὰ ἐξαγίγη, δίτις πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδίαν ἀπαίτησιν) Ροβιτοῦδρα Κροῦσον (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπάντω καί) Ὀλαῖν τὸν Γρουπῆ, Θεαγέτη, Πηνιὸν τῆς Ἐρήμων [Ε] διὰ τὴν εὐρεσιτάτην ἐπιστολήν σου· πολὺ ἐλυπήθη διὰ τὴν νέαν ἀπελθεῖαν τοῦ ποδὸς σου· ἀλλὰ δι' ὄλιγον καιρὸν σὺ πρέπει νὰ τον ὑπακούης, ἕως οὗ γίνῃ καλὰ καὶ σε ὑπακούῃ ἕκάνω) Ἀθῖνον Στέφανον (βλέπω διτι ἐπεφάσκα ὠραία εἰς τὸ Φάληρον (φιλησέ μου τὴν ἀδελφοῦλάν σου) Ἀπόρονον τῶν Νέστορος (στειλέ μου τὴν Μ. Ἐπίωνα νὰ τὴν ἰδῶ δύνκασι νὰγορῶσκ ὅσα τετράδια θέλης, καὶ ἓνα ἀκέρη) Ἄριον Μάρθην (ἦσο καὶ ἔλτοσε) Ροδοστεφανωμένην Δύσιν (δια ἐλήθησαν ἔγινες ἐντελῶς· καλὰ) Ἀγαθαγόραν Πανοῦστον (πολὺ ἀστεια μου ἐφάνη ή πρωταπριλιάτικὴ ἐπιστολή τοῦ φίλου σου) Γρυντάραν (ὠραία τὰ μυθολογικὰ· ἀναμνησὸν τὰ ἐγκαθῖα τοῦ ψευδωνύμου, ἀπλ. τὸν νέον αὐνορηκτὴν) Ναυτοπούλαν (δὴλ θὰ τα εἰποῦμεν εἰς τὸ προσεχῆς) Καρηρέα (νὰ μοῦ τα γράψῃς δια θέλω νὰ μοῦ τα γράψῃς) Γουλιόλμων Τέλλιον (εὐχαριστῶς θὰ δεχθῶ ὄλιγον ἄγνὸν κρασί ἀπὸ τὸ βαρέλι σας, διὰ νὰ πιῶμεν εἰς ὕγειαν καὶ πρόβον τοῦ Συλλόγου σας) Ναυοικῶν, Ζωγράφον Παρράσιον, Μέλλοντα Ἀρχιτέκτονα (ἔχει δὲν ἐπιτρέπεται) Λουλοῦδὸν τῶν Βουνοῦ, Πατραϊκὸν Κόλλον, Φερωσὴν Βαρκοῦλαν (σὺμῶνται!) Ν. Δεκαθάλλαν, Σχίλλερ; Ἦδε με λέγε, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἀπριλίου, ἀπάντησα εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

Ο γάρμεις τῶν λύσεων, διὰ τῶν ὁποίων δέον νὰ γράψωι τις λύσεις τῶν ὀ διαγωνισμῶν, πάλαιτις ἐν τῇ Γραμμῇ μας εἰς φυλλοδίου, ἐν ἑαυτοῖς περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1

252. Δεξιόγροφος.

Τὸ πάλαι βασιλεὺς τις μ' ἔχουν σχηματισμένον Μαζὶ με καὶ καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ἰωμένον.

253. Συλλαβοδρομος.

Ἄρθρον τὸ πρῶτον γράμμα εἰ εἶνε τὸ δευτέρου μου, Τὸ τρίτον δὲ νησί. Καὶ τώρα, φίλε, σὺ Σπὸν κάτω κόσμον ζήτησε νὰ βρῆς τὸ σύνολόν μου.

254. Στοιχειόδρομος.
Ὅπως εἶμαι ἂν μαθήτη; Ὅτι κοκιάσῃς νὰ με λύσης. Λαμὸν ἔλλον ἂν μου δώσης, τότε πρέπει νὰ πληρώσῃς.
Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Ἀποστολεῖ τοῦ Ἄριου

255. Τονόγροφος.
Καὶ ἀξίω, μολοντὶ εἶμαι ἐπιθετὸν κοινόν· Ἄν τὸν τόνον μεταθέσης, γίνωμ' εἰς τῶν ποταμῶν.
Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Γουλιόλμων Τέλλου

256. Κυβδόλεξον.
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

257. Τετραγώνον με σταυρόν.
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

258. Φύρδον Μίγδον.
Ἡ λέραι ἐνεῖ δμῶδες ἐρῶν.
Ἐστειλὴ ἀπὸ τῆς Ἀρρῶδας

259—261. Δογοποιίγνια.
1.— Τί κάμνει ὁ φθόγγος λά ;
2.— Ποῖον μέρος τῆς χειρὸς ἐρώγεται; (ἐκτός τῶν ὀνύχων, τοὺς ὁποῖους τρώγων μερικὸ κακοσυνειθισμένον. . .)
3.— Ποῖα πόλις ἔχει τὰ περισσώτερα φυτὰ ;
Ἐστειλὴ ἀπὸ τῆς Κίρας

262. Δεξιόθηρία.
Ποῖον ἐπὶρρημα ἀναγνωσκόμενον καὶ ἀνιστρόφως μένει τὸ αὐτὸ,
Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Πρωτοκλῆ τοῦ Φωτῆ

263—265. Μεταμορφώδεις διὰ φωνηεντολίπων.
1.— Ὁ Διάβολος διὰ 3 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεται νὰ γίνῃ Ἄγγελος.
2.— Ὁ Στρατιώτης διὰ 4 φωνηεντ. μεταμ. νὰ γίνῃ Τσάρος.
3.— Ἡ Κόλασις διὰ 5 φωνηεντ. μεταμ. νὰ γίνῃ Παράδεισος.
Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Κουίρετ τῶν Βέγα

266. Γοῖφος
Τι; Χ οὐ τα.
παν
τα
Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Δου Κηρότου

ΤΕΛΟΣ
τοῦ 58^{ου} Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.
Ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς φύλλου νέος.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματ. ἀσκήσεων τῆς 6 Φεβρουαρίου 1899
67. Γάδρα (Γάδ, Ἦρα). — 68. Πάρος πόρος. — 69. Γαλιλαίος, Γαλιλαία. — 70-72, 1. Ὁ ποιητὴς Μόσχος. — 2. Ἡ καμέλια (καμ, Λη, α) — 3. Ὁ Ἰμνητὸς (εἶμὲ τὸ ε) — 73. Ὁ Κάν, ὁ ὁποῖος ἐρόνευσε τὸν Ἄβελ, καθ' ἣν ἐκοχῆν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπετελεῖτο ἐκ τεσσάρων μόνον ἀνθρώπων: Ἀδάμ, Ἐύας, Κάν, Ἄβελ. — 74. Παραμονὴ τῆς σήμερον. — 75. ΔΟΥΚΑΣ, ΟΡΦΕΥΣ (1, Λέσθος 2, Ὁρῖτα, 3, Γαῖν, 4. Καφίς, 5, ἈΐΡ. 6, ΣαΟγος). — 76. Εἰ ἄνος ἐλάττω με, κατὰ ἀνιλακτικὸν αὐτὴν; — 77. Μῦς, ὠτα, ε, πόνος, ροῖα, ε = Μισῶ τὰς πονηρίας. — 78. Φίλι παιδείαν.